

Sygn. akt VII P 1490/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Gontarek

Protokolant: Marta Hryciuk

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko D. B. i M. B.

o odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy, wynagrodzenie, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

1. zasądza od D. B. i M. B. solidarnie na rzecz powoda T. B. kwotę 1.500 zł (tysiąc pięćset złotych) tytułem wynagrodzenia za pracę w miesiącu marcu 2012 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od D. B. i M. B. solidarnie na rzecz powoda T. B. kwotę 102,27 zł (sto dwa złote dwadzieścia siedem groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2012 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. znosi koszty zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od pozwanych D. B. i M. B. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy kwotę 81 zł (osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem opłaty od pozwu;
6. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500 zł (tysiąc pięćset złotych).

Sygn. akt VII P 1490/12

UZASADNIENIE

Powód T. B. pozwem skierowanym przeciwko D. B. i M. B. (działających w ramach spółki cywilnej od nazwie D.) zażądał: odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy w kwocie 2.750 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012r. do dnia zapłaty, kwoty 1.500 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012r. do dnia zapłaty, 102,27 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w dniu 24 marca 2012r. z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012r. do dnia zapłaty. Zasadzenia tych kwot zażądał od pozwanych solidarnie. Ponadto wniósł o zasadzenie kosztów zastępstwa procesowego

(pozew i pismo k. 56 – 57 precyzujące roszczenia)

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i zasadzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony przez pozwanych D. B. i M. B. (w ramach spółki cywilnej od nazwie D.) od 1 lipca 2011r., na podstawie trzech kolejnych umów o pracę na czas określony, zaś od 1 października 2011r. na podstawie umowy na czas nieokreślony, na pełen etat, z wynagrodzeniem które od 1 stycznia 2012r. wynosiło 1.500 zł miesięcznie brutto.

(umowy o pracę i aneks k. 6 – 10)

W dniu 24 marca 2012r. (w sobotę) powód pracował w ramach godzin nadliczbowych – przepracował na rzecz pozwanych 8 godzin, zaś wynagrodzenie należne za te godziny, z 50% dodatku wynosi 102,27 zł.

(bezsporne)

W dniu 30 marca 2012r. pismem z tego samego dnia umowa o pracę została rozwiązana przez pozwanych, bez wypowiedzenia, z powołaniem się na kradzież, której powód miał się dopuścić.

(zeznania powoda k. 53 – 55, oświadczenie o rozwiązaniu umowy k. 5)

Pozwani nie wypłacili powodowi wynagrodzenia za miesiąc marzec 2012r.

(zeznania stron k. 53 – 55)

Świadcstwo pracy datowane na dzień 29 czerwca 2012r. powód otrzymał od pracodawcy w dniu 28 czerwca 2012r, na początku lipca 2012r. zostało mu doręczone kolejne świadectwo pracy, ze sprostowaniem co do ilości wykorzystanego urlopu.

(zeznania powoda k. 53 – 55, świadectwo pracy i pismo dotyczące sprostowania k. 22, 24)

W dniu 19 kwietnia 2012r. T. B. złożył pisemne oświadczenie, że w związku z niezłożeniem kompletnych dokumentów (brak świadectwa pracy) podanie powoda zostało odrzucone.

Powód nie informował T. B. jaka była przyczyna rozwiązania umowy o pracę z pozwanymi.

(oświadczenie k. 11, zeznania powoda k. 53 – 55)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dowodów – co do dokumentów to nie były kwestionowane przez strony i w ocenie Sądu są wiarygodne, co do zeznań stron natomiast, to w ocenie Sądu zasługują na wiarygodność prócz zeznań pozwanego co do daty doręczenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę jak też i świadectwa pracy – brak jest obiektywnych dowodów na to, by były one doręczone już 28 marca 2012r., zaś z same w/w mają daty późniejsze niż 28 marca 2012r..

Sąd oddalił wnioski dowodowe złożone na rozprawie z dnia 12 kwietnia 2013r. jako spóźnione (zostanie to szerzej omówione w ramach rozważań prawnych).

Na marginesie jedynie należy wskazać, że w sprawie niniejszej nie ma znaczenia kwestia zobowiązania się powoda do zapłaty na rzecz pozwanego odszkodowania (dokument k. 26) i późniejszego uchylenia się od tego oświadczenia woli (dokument k. 51), bowiem sprawa niniejsza dotyczy wynagrodzenia powoda, nie zaś roszczeń pozwanych przeciwko niemu, z oświadczenia powoda nie wynika też zgoda na potrącenie jakiegokolwiek kwoty z jego wynagrodzenia, stąd też, jeśli pozwani mają wobec powoda jakieś roszczenia muszą dochodzić ich w odrębnym postępowaniu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne co do roszczeń o wynagrodzenie.

Zgodnie z art. 22. § 1 k.p.: Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W myśl art. 151¹. § 1 k.p.: Za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

1) 100 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających:

a) w nocy,

b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy,

2) 50 % wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

Fakt, iż pozwani nie wypłacili powodowi wynagrodzenia za pracę w miesiącu marcu 2012r., jak też to, że w dniu 24 marca 2012r. powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych jest w istocie bezsporny (co do pierwszej okoliczności pozwany wprost to potwierdził, co do drugiej zaś – nie zaprzeczył).

W związku z powyższym powodowi przysługiwało od pozwanych wynagrodzenie za pracę w miesiącu marcu 2012r. i dodatkowo wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w dniu 24 marca 2012r, stąd też roszczenia te zostały przez Sąd uwzględnione – jeśli chodzi o kwoty główne.

Świadczenia o których mowa wyżej zostały zasądzone solidarnie od pozwanych, bowiem za zobowiązania spółki cywilnej wspólnicy odpowiadają solidarnie (art. 864 k.c. w zw. z art. 300 k.p.)

Jeśli chodzi o odsetki od wynagrodzenia, żądanie to był zasadne, choć data od której powód żądał ich zasądzenia była zbyt wczesna.

Jak stanowi art. 85 k.p.: § 1. Wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie.

§ 2. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Z uwagi na fakt, że z umów o pracę nie wynika data wypłaty wynagrodzenia dla powoda, data jego płatności wynika z art. 85§2 k.p. i jest nią dzień dziesiąty kolejnego miesiąca, stąd też o odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie w/w przepisu i art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zasadzając je od dnia 11 następnego miesiąca, czyli od pierwszego dnia po upływie terminu do zapłaty wynagrodzenia.

Roszczenie o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy jest nieuzasadnione.

Jak stanowi art. 99 § 1 k.p. Pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy.

§ 2. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni.

Jak stanowi art. 6. k.c. w zw. z art. 300 k.p. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Powód powoływał się w zakresie odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy na to, że nie mógł podjąć nowej pracy jednak tego nie wykazał. Nawet ze złożonego przez powoda pisemnego oświadczenia potencjalnego pracodawcy nie wynika, że potencjalny pracodawca zatrudniłby powoda gdyby powód złożył świadectwo pracy od pozwanego, co więcej zaś, sam powód przyznał, że potencjalny pracodawca nie wiedział w jakim trybie rozwiązała się umowa o pracę łącząca powoda z pozwanymi, (a było to rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika), jest zaś oczywiste, że wiedzę tę potencjalny pracodawca posiadałby w chwili doręczenia mu świadectwa pracy od pozwanych.

Należy podkreślić, że wniosek pełnomocnika powoda, złożony na rozprawie z dnia 12 kwietnia 2012r. o przesłuchanie w drodze pomocy sądowej świadka na okoliczność, że przyczyną niezatrudnienia powoda było niewydanie mu świadectwa pracy, był znacząco spóźniony. Dowód na tę okoliczność winien być złożony przez powoda już w pozwie, a najpóźniej bezpośrednio po doręczeniu mu odpowiedzi na pozew, w której pozwani powoływali się na niewykazanie szkody (doręczenie odpowiedzi na pozew nastąpił już w październiku 2012r, a więc na pół roku przed złożeniem przez pełnomocnika powoda wniosku dowodowego), co więcej – pełnomocnik powoda przeglądała akta sprawy już 12 grudnia 2012r., a więc na cztery miesiące przed złożeniem wniosków dowodowych. W tej sytuacji dopuszczenie tak bardzo spóźnionego wniosku dowodowego byłoby naruszeniem art. 207§ 6 k.p.c. który stanowi, iż : Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy z urzędu nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) Sąd zasądził od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę stanowiącą 5% kwoty zasądzonej na rzecz powoda, tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której z mocy prawa powód był zwolniony na etapie wnoszenia pozwu.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.